

У коментарима на чланак посвећен Слободану Милошевићу издвојило се неколико образаца размишљања о тој, како-год да окренемо, значајној личности из наше историје.

Једни су открили основну замисао аутора, да Слободан Милошевић иако биолошки мртав, не може да баштини народну мудрост која каже: „О покојнику све најлепше“.

Овакав начин размишљања вређа њихова танана осећања, онај ко тако мисли за њих је „другосрбијанац“ и невоспитани петооктобарац.

Други опет, неуспех политике коју је креирао и водио бивши председник Србије и СРЈ правдају сплетом међународних околности и завером великих и моћних против којих је Милошевић, та „сламка међу вихорове“ дуго и издржао...

Трећи у њему виде својеврсни „мастермајнд“ катастрофе, човека чији је једини задатак на Земљи био да што дубље сахрани Србију и српски национални интерес. За чији рачун је то радио они не објашњавају, слепило изазвано бесом према тој архиштеточини још увек их спречава да се мирно и аналитички одреде према том човеку. Иако више од девет година не врши власт у Србији а више од три године није међу живима, он се као Сава Савановић појављује на округлим столовима које организују проевропске НВО и загорчава живот аналитичарима Друге Србије.

Нико неће да објави време смрти

Слободан Милошевић је у време своје кампање за преузимање власти у Србији стекао многе следбенике и истомишљенике. Већина тих људи били су Срби са израженим патриотским осећањима, људи пуни незадовољства које се гомилало више од четрдесет

Пише: Драгослав Павков
уторак, 29 јун 2010 16:57

година. Онима који нису одрасли у земљи Србији у то време није баш једноставно да схвате шта је довело до успона Милошевића и стварања култа његове личности.

За разлику од осталих „збртимљених народа и народности“ који су мирно живели у својим републикама/покрајинама које им је поклатио АВНОЈ, а забетонирао Устав СФРЈ из 1974, Срби у Србији стављени су под надзор две „своје“ покрајине. На својим плећима је тај народ носио хипотеку колаборације са Немачким Рајхом, хипотеку начињену због стварања вештачке симетрије са једним другим народом, Хрватима, који су масовно и одушевљено дочекали немачку војску која им је на бајонетима донела Независну Државу Хрватску и који су, углавном одушевљено, колаборирали са Хитлеровом Немачком, све до контраофанзиве Црвене Армије и капитулације Италије 1943. године, дакле све док нису схватили да се ратна срећа окреће.

Хрватски комунисти који су због комплекса „ великосрпске хегемоније“ наметнуте од Коминтерне Србима, у партизанском руководству водили главну реч - нису бирали начин да у новој Југославији за Хрватску изборе што повољнији положај. Просто, ако су они имали Павелића - Срби су имали Недића и Дражу, а то је ту негде...

Питање за критичаре овог аутора гласи: Треба ли са пијететом да се изражавам и о покојним Србима - Ранковићу, Пенезићу, Кочи Поповићу, и многим другим комунистима који против накардног и понижавајућег положаја своје земље нису имали ништа да кажу?

Јер својим пристанком на подређен положај, они су довели до незадовољства Срба и чуђења осталих у федерацији у стилу „шта нам би одједном“.

Они који су наводно храбро јуришали на немачке бункере – одједном нису имали три чисте да штите интересе Србије. Није него.

Ти људи су радили баш оно што су Тито и Стаљин од њих и очекивали - мрзели су Србију и све оно што она представља. Првенствено, земљу сељака који немају поданички менталитет, који су склони да тиранију трпе до једне границе, а кад им прекипи - руше се царства. Земљу која толерише пролетере и гологузане, али им се не диви онако како су заповедили Маркс и Енгелс.

Пише: Драгослав Павков
уторак, 29 јун 2010 16:57

То стање трајало је добрих четрдесет година, а онда се појавио човек који је препознао тренутак када је без великих проблема по свој положај и каријеру могао да каже: “Нико не сме да вас бије! Нико не сме да бије народ...”

Тим речима је „купио“ већину српског народа, и то не само у Србији већ у целој Југославији. Није било Србина који није осетио олакшање када се нашао неко у СКЈ ко се не стиди свог српства. Наравно, увек је било заинтересованих да се ништа не промени, али су остали у мањини.

Масовна подршка коју је тадашњи комунистички функционер Милошевић добио ускоро је почела да се топи, најпре због његовог калкулисања и склоности закулисним радњама, а затим кад је постало очигледно да у своје окружење прима људе који се не могу похвалити угледом у народу. Свеједно, подршка коју је уживао, још увек је била довољна да суверено влада Србијом.

Од овог места почиње неслагање овог аутора са критичарима који не виде ништа лоше што је СМ учинио.

Прво, преговорима са Туђманом забио је нож у леђа Србима из Хрватске. Ако већ као што неки кажу, није имао довољно утицаја на ЈНА - није смео блефирати хрватско руководство, јер је заправо изблефирао Србе из Крајине као и тзв. урбане Србе који су живели у великим градовима. Познајем много тих људи, са њима сам се борио против хрватских снага и одговорно тврдим ми ни један од њих није рекао да верује у помоћ Кадијевића, Ацића или Бровета. Сви су били убеђени да ће под вођством Слободана Милошевића победити у том рату. Не могу да верујем да председник Србије није знао шта о њему мисле његови сународници преко Дунава и Дрине, али му очигледно није сметало да их држи у заблуди.

Само несрећа овог изневереног народа је довољна да му обезбеди место на стубу срама у српској историји.

„Дала баба банку...”

Касније лутање од Козирјева до Холбрука, од Ахтисарија до Талбота, само су покушаји да се по сваку цену сачува власт. Имам утисак, да га нису ухапсили петоктобарски пучисти СМ би се задовољио и местом председника савета месне заједнице...Битно је једино да имаш тачку ослона и колико-толико власти.

Комунистички апаратчик, окружен полтронским сарадницима и криминалцима није имао никакве шансе у надгорњавању са ајкулама које су представљале тзв. Међународну заједницу, оличену у земљама које се боре за утицај у бившем „социјалистичком лагеру“.

Теоретичари завере тврде да постоји некаква светска завера против нашег народа (посебног), а коју воде и финансирају разне тајне и живописне организације попут масонерије, Ватикана, Трилатерале, Билдерберг групе итд.

Многи учени људи потрошили су време и новац изучавајући овај феномен, али нису дали одговор на просто питање: По чему смо то ми, Срби толико посебни да се ове мрачне силе нереди и хаоса бакћу нама и нашим проблемима? Моје скромно мишљење је да се све што ти центри моћи раде врти око новца а ми смо им се несмотрено нашли на путу. Наш вођа није умео да препозна ко диригује оркестром, а сарадници полтрони нису се усуђивали да му кажу.

Тако се десило да одбије да прими амбасадора Цимермана, а такве ствари се не праштају. Американци су га пустили низ воду (а и нас са њим), и прихватили нову „реалност“- Југославије више нема, сарадници се бирају међу симпатизерима, а не међу људима који не знају шта хоће. По њиховом схватању, Милошевић се залагао за Југославију у којој ће доминирати Србија. То је опција за коју у земљи није имао ни једног савезника, изузимајући непоузданог Булатовића. О свету да не говоримо, они на које је као савезнике рачунао забављали су се о свом јаду.

Сама чињеница да неко хоће да влада земљом, а није способан да разуме односе у свету, у светлу чињенице да је нестао моћни СССР, а да се његови суседи отимају о наклоност САД и њених савезника - и притом покуша да води неку своју, ником разумљиву политику, условила је потребу да се тај човек на изборима смени.

Пише: Драгослав Павков
уторак, 29 јун 2010 16:57

Али то без мотке није ишло.

Од свих изборних манипулација најневероватнија и најувредљивија за здрав разум била је она када су наводно сви Албанци из Јуника и Малишева, плашећи се победе Шешеља изашли на изборе и гласали за Милутиновића...А то је на државној телевизији објавио професор универзитета, Милошевићев Уставни гуру.

Како су масони присиљавали угледне интелектуалце да раде такве ствари Бог свети зна.

А шта ћемо сад?

Како било да било, Милошевића одавно нема. Успешно смо га се решили у петооктобарском пучу, а нешто касније је отпремљен у Хаг са картом у једном правцу.

Огромна количина страног новца и велики број страних плаћеника дошло је у земљу. Новцу се губи сваки траг, а плаћеници су заузели руководећа места у земљи.

Почиње еуфорични обрачун са остацима старог режима. Враћање старе девизне штедње и дуга пензионерима поштоваоци имена, лика и дела СМ виде као јефтини популизам и сакупљање политичких поена нових власти. Пензионери и девизне штедише притом оберучке прихватају новац, али углавном и даље симпатишу Милошевића...

Затварају се и продају фабрике, а отварају банке и пекаре. Радници се отпуштају, а службеници запошљавају...Док родитељи остају без посла и прихода, деца бесконачно студирају, кулирају по скупим кафићима, а кад се неком и омакне да дипломира - мора да се учлани у ДС или Г-17+ да би се запослио...Они одлични студенти, зна се - на постдипломске па у свет, или обрнуто.

Родитељи више не говоре деци да заврше занат па да буду људи, већ да заврше било

Пише: Драгослав Павков
уторак, 29 јун 2010 16:57

какву четворогодишњу средњу школу, па ће им наћи везу да се запосле „код државе“.

Председник пензионерске странке чији неки чланови преживљавају са 100 евра месечно, на телевизији се хвали како је обезбедио да сви запослени у државној управи који имају примања мања од 80 000, добију помоћ у вредности половине најниже пензије неког свог гласача.

О запосленима у Максију, Идеи, Тушу, Меркатору, мењачницама и прчварницама, таксистима и достављачима, зидарима и металцима који раде непријављени за 15-20 000 динара ни речи. Милиони незапослених одавно никог не занимају...

За ово набројано Милошевић није крив. Верујем да би му се веома допало да лидерима ДОС-а смрси конце, али сумњам да располаже натприродним моћима помоћу којих би са другог света присиљавао актуелне политичаре да краду.

За ово што нам се дешава криви смо сами, јер на форумима и по кафанама колутамо очима и лајемо како нам не ваљају ови на власти, а кад дође до избора-гласамо за онога ко има отворен рачун код ММФ-а, иако га мрзимо. Јер имамо кредите, школујемо децу, плаћамо алиментацију...

И жалимо за Слобом...